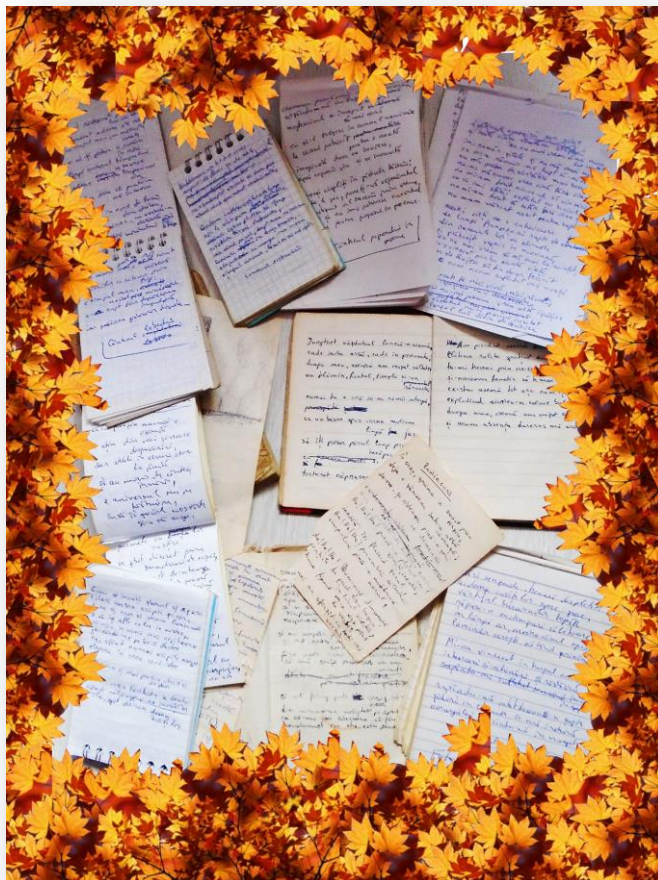

ion drăgușanul

caietele tinereții

*Soției mele, Viorica,
copiilor Andi, Cozmina și Mihai
nepoților Darius și Carina*

moto:

deasupra noastră grauri, grauri
bat calendarele în cuie,
iar anotimpul dovedește
că s-ar putea trăi frumos
sorbind din naltele potire
secunda asta care nu e,
căci iarăși existăm, prieteni,
a doua zi după Christos

cluj-napoca 2022

cântecul celor șapte zile

gări senzuale, trenuri despletite
aidoma cosițelor spre zare,
vârtejul buruienilor topite
răpuse-n anotimpuri călătore,
iar lângă cer mestecănu aprins
luminilor cerești cătând pricină

mi-au vindecat în trupul meu învins
înțoarceri și-nchinări și rădăcină
rupându-mă întotdeauna-n șapte
zidiri în efemer ce mă închină
amurgului, pășindu-mă în noapte

eram târziu și mi-am făcut icoană

n-am căutat în inimă, pășeam
extaziat pe căi înțelenite,
pășeam pe umbra umbrei și eram
o umbră stoarsă umbrelor cernite

țineam de umbra umbrelor prea mult
iubind zvâcnit luminile-n derivă
la căpătâiul umbrei să ascult
o roată care macină-mpotrivă

rând după rând și geană după geană
mutând semințe în eter,
eram târziu și mi-am făcut icoană
și-abia apoi am îndrăznit să sper

să mă frâng peste cer

peste zare-o icoană lăptoasă
străjuind lângă-o liniște-naltă:
stau cu muntele față în față
ca o piatră-ntregind pe cealaltă,
apa scapătă, scapără, scapă
și se duce cântând și se duce
tânguind peste inima mea
respirată în formă de cruce,

și-mi acopăr prin sânge cu ramuri,
și mă apăr cu brume cărunte,
fără veste îmi iau libertatea
să mă strig peste cer cu un munte,
să mă frâng peste cer, să mă nasc
din ninsoarea-ncelestată pe spații
ca să pot să-mi iau libertatea să fiu
transhumat în străvechi generații

nașteri secrete

fiecare copac se făcuse un strigăt,
fiecare cuvânt despicasă în șapte
lucrurile îndeobște îndelung cunoscute:
para-n cenușă, ziua în noapte,

cearcăne grave peste liniști uitate
șiruri de păsări scapătă-n zare,
nașteri secrete cu tăcerea conspiră,
lumea respiră înfricată ninsoare

deja se-aud copacii

desferecat sau smuls din anotimpuri
sau odihnind sub sălcii curgătoare
se-ntoarce omul tânăr spre acasă
și inima lui cântă peste zare,
peste pământul asudând sub roade,
peste livada nucilor de-o șchioapă,
el calcă apăsat peste silabe
căci nu s-a scris poemul să-l încapă,

doar macii crunt se-ncruntă sub marfare,
doar dimineța-și limpezește chipul
și prin copaci, prin oameni, prin ferestre
încrâncenat se presură nisipul
ca un blestem multiplicat în frunze
de sacerdoții verii cu secară
prin care el vestește-ntru întoarceri
o necuprinsă dragoste de țară

și-n geometria culmilor arate
și-mprospătate zilnic cu verdeață
și rădăcina lui tremurătoare
își dezmoștește somnul întru viață,
deja se-aud copacii din grădină
cum urcă sprinteni serile pe deal
și-n frunze vechi cum din adâncuri cântă
și veșnicia satului natal

mitul androginului

îmi amintesc de lumea nouă
în care-am fost atât de sferici
încât ne-au sfârtecat în două
ca să ne-atârne prin biserici,
apoi când părăsiră calea
și-n jumătăți au sfârtecat,
iar buciumul aduse jalea
în curmeziș și în păcat

încât n-am mai știut de mine
și fără veste m-am pierdut
abandonând pe veci în sine
ce-o să-mi rămână neștiut
precum lumina de pe prispe
tânjind spre liniști ancestrale
învăluite în eclipse
de năzuire și de jale

ca să mă fac o alternanță
de început și de sfârșit
în timp ce-n tine o speranță
mult prea târziu m-a deslușit
drept jumătatea lumii care
după atâtea sfârtecări

s-a prăbușit într-o uitare
să sufle calm în lumânări,

dar să nu-ți pese, ia-ți cămașa
de pelerin predestinat
și-apoi pășește-n uriașa
întoarcere din scăpătat
spre sfera altei întregiri
pe care nimeni n-o despică,
pe prispa casei stau doi miri,
două priviri care ridică

luminile de pe psaltiri
numai așa, ca să dureze
întregul sacrei întâlniri
ce nimeni n-o să-l mai reteze

umbra aripii pe cer

greu se învață zborul și apasă
hilară umbra aripii pe cer,
e ca și cum și steaua luminoasă
o să își afle calea în mister,
rămân în urmă încă nepătrunse
ghidându-ne pe căile lactee
har sfânt numai aripile ascunse
elegiac în ceea ce-i idee

căci sus și mai presus chiar și de zbor
un univers fantastic se deschide
când cântecele în nescrieri dor
umbrind cu umbra care mă ucide

tu m-ai ales, prin naștere, copile

a doua zi, când se iviră cerbii
nuntind în depărtarea neguroasă
am înviat la rădăcina ierbii

ca să întâmpin soarele în casă,
orașul vindeca și era bine,
ziarele vesteau doar despre vreme
mărturisind risipele din mine,
iubiri desferecate în poeme;
nu-mi mai păsa de încruntata lume,
aveam de dus lumina mea departe,

iar stelele pe bolțile în spume
ghilotinau cu litere prin carte
numai tristeți de-a pururi inutile
atuncea când, ca să pășesc pe moarte,
tu m-ai ales, prin naștere, copile

ținând un măr mușcat în mâini

rostogolisem cerul pe cămașă
apoi îl înnodasem cu migală
mizând pe fructe, când o uriașă
orbire-n univers a dat năvală

nimicitoare, lacomă, ostilă
acaparând în negură lumini:
mușcam din măr și tremuram de milă,
eu doar ținând un măr mușcat în mâini

mai dormi, femeie tânără, mai stai!

cu coama-n sânge caii bat în geamuri
copita lasă urme în perete,
mai dormi, mai lasă-ți trupul în cearșafuri
să ți se scurgă sufletul prin plete;
e locuit de cai văzduhul roșu,
e locuit de cai și tu-l respiri,
mai lasă-ți somnul liniștit în perne
păzit egal cu degete subțiri:

în depărtare și-a întors grumazul
precum un cal un tulnic pe poteci,
mai dormi, mai lasă-ți pleoapele să tacă
în nemișcarea arcuirii reci;
și timpul care scapără-n ceasornic
e ca o stampă galbenă cu cai,
atât de blând tu locuiești în mine,
mai dormi, femeie tânără, mai stai!

de mult prea alb și frig

noiembrie supune cu aripă de gheață
și cântecu-i buimatec, molatic și incert,
ceasornicul din burguri înfrigorat se pare
că ne străbate intim și cald ca vinul fiert;
pe turnuri ce despică omătul – o cămașă
subțire, maculată de mire-njunghiat –
cenușa din imperii se-ncheagă, se-nmlădie
pe pasărea cenușii cu zborul săgetat:

pe pleoape-mi cresc fiorduri ca pe-o fereastră calmă,
cuvintele-mi curg grele pe gură un fiord,
nu mai încap în carne, mă strânge encefalul
și somnul mi se face într-un molid din nord;
se curmă-n negurare văzduh sub tălpi de sănii,
fiarele flămânde inundă prin păduri,
eu îmi lăsasem trupul în cameră, s-aștepte
păzit de ghețuri grele și lungi ca de securi:

aștept încă să ningă, mă-nfășure omătul,
o să aprind butucii cu-un cântec, o să strig,
noiembrie împușcă în crengi ne-ngenuncheate
și prind rugină zile de mult prea alb și frig.

mi-era dor să răsfoiesc zăpadă

mi-era dor să răsfoiesc zăpadă
și-mi era să îmi înghețe mușchi-n
povestiri de Gogol și de Gorki
și-n poeme sigure de Pușkin,
deci să punem, fată, samovarul,
să mușcăm, să scrijelim tutunul,
vom visa-n lecturile de iarnă
ce-mi lipsește numai mie unul:

ceaiul tare să ne intre-n oase
ca un cântec vechi și ca o pară,
va fi cald, vor sfârâi butucii
și lumina blând o să ne doară,
vom sfârși lecturile-mpreună
într-un ceas ascuns în lună nouă,
va fi cald și o să-mi reazem tâmpla
să mi-o simți cu palmele-amândouă:

voi veghea să ți se-aștearnă somnul
în lumină intimă și calmă,
voi simți cum și pătratul cărții

e o umbră ce ți-a curs pe palmă:
mi-era dor să răsfoiesc zăpadă
și-mi era să îmi înghețe mușchi-n
povestiri de Gogol și de Gorki
și-n poeme sigure de Pușkin

eu care mor convins că nu mă vând

simbol bolnav, simbol ce prinde crustă
în carnea mea de pasăre și vânt,
mi s-a deschis în depărtare rană
și curge sânge, scapără cuvânt;
și nu mai sunt, mă voi cunoaște rană,
planeta, veacul, burgul rană sunt,
simbol bolnav mă prăpădesc cu-ncetul
și-mi văd amurgul, și încep să cânt:

mi s-au desprins din rană constelații,
stare căzândă-n cerul nimănu,
mi-au fost în oase osiile vremii,
aș măsura, și totuși nu am cui;
doar eu mai simt cum se dilată iarna,
cum prinde frigul rană pe statui,
simbol bolnav pe-un câmp imens de lupte
mi se ridică trupul ca un tui:

melancolii de început de viață
de care-ncet încerc să mă desprind,
nu neguțez icoane și tristețe,
disciplinat și grav aștept la rând;
n-am avut vreme în iubiri să tângui,
am fost părere, pasăre și gând,
simbol bolnav căruia mă aseamăn
eu care mor convins că nu mă vând.

cântec de iarnă

primele ninsori s-au desprins din apusul de soare,
mi s-au așternut peste suflet, cu tăcere înaltă
așteptam de la poli o superbă trăsură,
i-am și cules urmele dintr-o parte-n cealaltă;
nu am avut vreme să presur sentimentele ca niște cioburi
pe masă

sărbătorile întâmpinându-le cu mâinile întinse,
camera mea înțepenește într-o ciudată sacralitate
șuierând peste viscol depărtările stinse:

celelalte ninsori au sosit prea târziu,
disciplinate cuvintele și-au ocupat locul în file,
ultimele uimiri țintuiau fluturi prin aer
peste noți de granit și aidoma zile:
rămas bun, singuratecă stea,
cineva suflă prin văzduh și te soarbe,
degetele mele pipăie îndelung galaxia
până-ntâlnesc alte degete oarbe

conturul blestemat

de amurguri legat cu o mie de frânghii
caut sus, înspre stea, să-mi mai vină porunci
(calul cel alb s-a topit într-un arbore,
cu cine să mai împart universul, atunci?),
până hăt se aud numai urme de sănii,
din fiecare jgheab sorb supus câte-o stea,
numai cea locuită de fantastice umbre
stă departe, străini, peste inima mea

și mă văd ispitit să dau visului vamă
ziua crunt împărțită între oameni și zei,
peste ziuă gonește uriașul de piatră
spulberând între spații cu pribege scânteii:
ce ridicol să fii obligat să exiști
mai firav ca firavul! ce absurdă idee!
chiar prea firav să-i dai sentimentului tragic
alt contur decât ce blestemat – de scânteie!

zăpadă, uitare, cuvânt

cântec de iarnă sălbatec
pe soare prins ca o cruce,
umărul meu e departe,
în sângele zilei se duce;
omătul desface religii,
fiara-i cu colțul de fum:
poemele mele desculțe
în vântură carnea pe drum:

mesteacănul drept – o povară
în albul acesta dogmatic –
despică în caii de piatră
coloana efortului static;
mă strânge culoarea de pleoape,
privirea-i încenușare,
un pictor îmi scapără-n carne
nemargine, câmp, luminare:

și cântecul – turn peste osii –
își sună încă granitul,
viori de rugină și calme-mi
îndoaie și-mi spulberă mitul,
nu trec prin durerea aceasta
cu gură și vers de pământ,
mi-i somnul pe casele ninse
zăpadă, uitare, cuvânt

să nu simțim țărâna sub genunchi

mai ținem pușca, tată, subsuoară,
metalul greu ne tânguie prin oase,
pădurea neagră-așteaptă cioplitorul
să o desfacă încruntat pe case;
vom bea din ciuturi semn de-nfricoșare
mai dezghiocând din somn singurătate,
mai ascultând cum se dilată lemnul
de-a curmeziș din tâmplă până-n coate:

mai ține, pușca, tată, ca pe-o carte,
ca pe un cântec slobod prin păduri,
dăm dreaptă vamă secolului nostru
ciopliind din cântec lemnul cu securi;
mai înjurăm și împușcăm cu ochii
cât se desface frigul prin rărunchi
și cât pădurea neagră ne învață
să nu simțim țărâna sub genunchi

se povestește cum s-a scurs cobzar

rășina curge-n osiile sparte,
noaptea dilată pleoape de rășină,
cătarea puștii fulguie prin carnea
fiarelor subțiri și prin lumină;
se tânguie pe corn de zimbru negru,
rășina arde-n spațiu și dilată,
eu mai dezghioc de prin frunzișul galben
substanța zilei albe împușcată:

se face somnul ca un plumb rășină
curgând pe turnuri lungi, medievale
să ne-nvelim în ornicul cu pârghii
musculatura-n număr ca-ntr-o zale,
căci n-a murit pe caldarâm noiembrie
sub semn de corn ce scapără arar,
ci doar rășina zilelor pe trunchiuri
se povestește cum s-a scurs cobzar

o să-ți deschid un cântec ca pe-o ușă

un untdelemn se arde în celule
și-n spații pleoapa e ca o icoană
și somnul roșu, doamnă, mi-i o rană
pe care-o simt cu mii de tentacule;
va trebui să gălgâie, să ardă
să pot în palme vântura cenușă,
o să-ți un cântec ca pe-o ușă
izbind cu pleoapa, doamnă, ca o bardă:

un untdelemn sub o icoană veche
sau sângele fiarelor cu blană
la ceasu-n care tu devii icoană
desface rug și-ți scapătă-n ureche
și nu ți-i somn și te mai simți pământ
ne-nțelegând ce încă se petrece,
ci doar mă-ndemni cu căutare rece
să îți acopăr moartea cu-un cuvânt

se moare ca-n vânărilor de cerbi

încă mai cred că-a existat cuvântul
dincolo de obiect și chiar de sine
și a murit în cântecele mele
în clipa când s-a prăvălit din mine,
deci gravitez ca o planetă stinsă
pe o elipsă-a mea, contemporană
chemând pe corn de vânătoare verbul
ca să îl junghii liniștit sub geană:

încă mai cred c-a existat cuvântul
în eul meu și îndărăt de mine
acolo unde timpu-i ursitoare
și-ncheagă începuturi de destine,
deci vă mai cânt cu gura încleștată
cu urmele desculțe pe sub ierbi
nebănuind că-n starea mea de cântec
se moare ca-n vânărilor de cerbi

sub urme de mesteacăn și de sănii

pe lemn de tisă albul se dilată
și îl pătrunde frigul ca o dungă,
în depărtare pasăre mai lungă
aripa roșă grav și-o mai arată:
ne-a desfăcut, ne-a negurat o apă
îmbălsămată-n frig ca o mumie,
e pace-n noi adâncă și târzie
ca un simbol însâmburit sub pleoapă:

ciudat își lasă anotimpul somnul
pe caldarâmul marilor orașe,
pulsează-n munți în crengile golașe
și îi sugrumă și-i dărâmă lemnul;
prin tălpi zăpada ca din semnul rănii
îmi îngenunche-n carne și se-nchină
și uit să strig, să-nvolbur o lumină
sub urme de mesteacăn și de sănii

și eu te știu nemărginit de toamnă

vânări de capre-n codrul de mesteacăn
s-au așezat pe bucium ca o rană,
metalul puștii ghintuit pe clopot
adulmecă fiarele cu blană:
să sune cornul, tată, mai aproape,
să scoatem semn de fum chemând pândarii
strivind în nări funingine și sânge
ca un mănunchi de galerii de carii:

văzduhul larg e plin de capre negre
și doar privirea largă se dilată;
nu simți tăcerea beată cum mă strânge
cu încleștare grea și-nfricoșată,
nu simți cum nara ciutelor în freamăt
mi se prelinge-n carne și mă-nseamnă,
căci te-a cuprins ca un sicriu frunzișul
și eu te știu nemărginit de toamnă

tragica istorie a setei

zei scandinavi înfășurați în blănuri,
pe guri vă cresc sălbăticiți lichenii,
vindeți în sud zăpezile albastre
și urmele subțiri de tălpi de sănii,
să vă purtăm, zei scandinavi, pe buze
ca pe-un urcior despicătura ninsă
vânând luceferi cum vânați voi renii,
purtând pe coifuri o lumină-nvinsă:

zei scandinavi, înalți în aurore
și-n rugul calm al seului de focă,
negustoriți în sud un Pol de gheață
pe-o vână de petrol, pe-un zid de rocă,
desfiletați vânarea de pe lance,
beți steaua voastră albă ca un vin,
veniți în sud, vi s-a păstrat o cușcă
între o morsă grasă și-un rechin:

veți învăța, captivi, cu alte pleoape
să descifrați imaginea planetei,
zei scandinavi, simbol și umilință
în tragica istorie a setei

la marginea unui cuvânt

cu pleoapa un trunchi și-o rășină
cobzarul cel orb ne mai cântă,
lumina-i și bună, și sfântă,
lumina-i numai lumină;
vitejii călări se avântă,
ia câmpu-n copită fugarul
și trist ne mai cântă cobzarul
cel orb ce nu știe ce cântă:

cu pleoapa un prund și o apă
cioplește cobzarul un cânt,
e spațiul din juru-i de vânt
și-l simte și-l strânge în pleoapă,
vitejii întinși pe pământ
ca-n somn și poate ca-n moarte
sunt cobzei ce cântă departe,
la marginea unui cuvânt

icoana veche

icoană veche ruginind pe brazdă
și desfăcută-n plug și în sămânță
ulciorul lunii ne-a căzut pe gură
și îl simțim cu-ntreagă-ne ființă,
deci ridicăm cumiști un steag de luptă
punând pe gâtul nopții iataganul
simțind în nări o pasăre de sânge
și semnul ce-l va fi făcut paganul:

se duce vreme, spațiului nu-i pasă
și pe ceasornic moale se-nfășoară,
icoana veche ne-a crescut sub frunte,
rugina-mi vine-n creier ca o pară
și nu-nțeleg cum se-nțelege mitul,
cum de albastru cumpăna fântânii
m-a prins de palmă lacomă cu dinții
desființând reflexul meu și-al mâinii:

mi-e teamă, spaimă, nu știu să mă apăr,
un clonț de șoim îmi fluieră prin vine,
icoana veche mi-a împlut în suflet
și nu mă simt că-s locuit de mine,
port pe obraz plecările desculțe
și tălpi, și tălpi mi-acopăr maxilarul,
ascultă: noaptea freamătă-n ceasornic
și plumb e-n mine sunetul ararului

lumina încetează să mai fie

cărbunii rup din negură cu dinții
și lunecă cenușa pe podele,
amanți subțiri se prăbușesc pe tulnic
înăbușiți în ei și în perdele,
lumina cade pe grumazuri așchii
și se desfac în liniște pândarii,
doar sunetul de tulnic ne pătrunde
ca vițele subțiri de după carii:

și mai purtăm decorul pe sprânceană
neîmblânziți ca sub o panoplie
și odihnind dincolo de pupilă
lumina încetează să mai fie,
cărbunii torc sălbăticiți iluzii
și ne pătrund adânc, cu pertinentță
cât ne mai spunem basmul și căldura
o mai numim curent doar existență

descântec

os de fiară, os de fiară,
os de fiară rupt pe sub grâu,
fluieră vântul, aspru mai sună
vântul – cetate, vână de râu:

dorm pe o piatră, ning pe o piatră,
scrisul cel aspru-mi intră în creștet,
veacul despică, veacul încearcă,
trece prin mine ochiul lui veșted

spațiul

strămoșul cu steag răstignit peste pleoape
stă-n mine câmpie întinsă și-adoarme,
lucefărul sparge metalice ape
decapitând noaptea pe arme;
mai punem pe jar așchii albastre,
fîretul ierbii ne intră în oase
și caii încearcă zăbala cu dinții
și șuieră-n aer coame frumoase:

eu pun unui cântec aspru căpăstrul,
deasupra-ne noaptea-i un cort de pîbegi,
pe jarul din mijloc coacem în spuză
luna rotundă, universuri întregi
și simt numai spinii cum sfîșie liniști
prelinse pe trupu-mi ca o sudoare,
strămoșul cu steagul răstignit peste pleoape
ia spațiul și-l strînge și-aud cât îl doare

auzi cum dispar tăietorii?

pădurea-n opaițul negru
ce-și sângeră masca flămândă:
negoțul cu arme-i în mine
și-mi simt tăieturo osândă;
urechea-i un fluture singur
și ochiul rotund e făclie,
un cântec vibrează din osii
un reazem și-o pace să-mi fie:

diseară-o să ard tăietorii
cei albi și cu palme de nuc,
îmi reazem somnul fierbinte
pe coate ca pe-un butuc;
e tragic și molcom, iubire,
granitul ninsorii ne-așterne
iluzia mea negurată
cu părul zimțat peste perne:

să punem alcoolul să fiarbă,
mi-i dor de un strop de otravă,
auzi cum dispar tăietorii
în flacără roșă, bolnavă,
mă reazem, iubire, de casă,
în carne-mi mai sună însemnul,

seurea albastră despică,
vibrează în mine doar lemnul?

așteaptă încet să mă scutur,
frunzișul din os se desface,
în mine uitat tăietorul
și-aprinde luleaua și tace,
și fur în plecare desculță
și pragul de piatră, și drumul,
din curgerea mea mai rămâne
ca o rană jilavă doar fumul

ce cântec vei spune, iubito?

ce cântec vei spune, iubito,
din cele căzute la sorți,
vor cade luceferi în ierburi
să-i prindem în cuie pe porți,
purta-vei și-atunci năframă,
obrazu-ai să-ți reazămi de puști,
pe gură-ți va prinde rugină
durerea și tu ai s-o muști:

ce cântec vei spune, iubito,
la moartea acelu consemn
când seva subțire va curge
din vena strâmtă de lemn,
muri-vor răspunsuri și poate
un unic semn de-ntrebare,
pe gura-ți subțire ca focul
durerea-ți o să coboare:

ce cântec vei spune, iubito,
când prunc ți se-arată cuvântul,
când moartea cumva e în tine
sunându-și buimatec veșmântul?
vei sparge lumina cu glezna
cu gesturi târzii de descântec,
iar eu o să-ți port amintirea
pe tălpi și pe palme un cântec

și doar cuvântul aspru

vom coborî din ghețuri desculți și melancolici
peste grumazul ierbii decapitând cetății,
vom încorda în turnuri vertebrele prelungi
negustorind prin tâguri oțel pentru săgeți:
o să-ntârzie frigul în noi ca o fereastră
prin care se furișă ceasornicul din turn,
vom încerca ieșirea cu palme maculate
din liniștea exactă a faptului diurn:

vom coborî din ghețuri ca dintr-o șa înaltă
ca să ne punem somnul pe ierburi ca un plug,
vom îmblânzi bărbații cu o bancnotă falsă
și doar cuvântul aspru va re-nvia în rug

ceasornice provinciale

ceasornicele lungi provinciale
cu sunetul de bronz decapitat
desfac prin târg melancolii învinse
și exilate parcă-ntr-un păcat,
doar turnul vechi își taie printre ierburi
căutătura aspră, de asfalt,
ceasornicele lungi provinciale
ne tânguie mai larg și mai înalt:

cresc peste noi statuile bolnave,
ceramica ne-ncarcă și ne-ncape,
de bronzul lunii apucăm cu dinții
șiretul de lumină de sub ape,
ceasornicele lungi provinciale
ne-au încrustat grumazul într-un herb,
pe eșafodul marilor orașe
mai cade ghilotina unui verb:

se jefuiesc din panoplii cu arme
neliniștile grave și stinghere
sub tirania tălpilor desculțe
asasinând lumina prin unghere,
pe masa grea din scânduri necioplite
îngenunchează vinul în pocale
și sună grav în file-ngălbenite
ceasornicele lungi provinciale

cum s-a făcut poemul

în parcuri de beton contemporane
pădurea urcă limpede și calmă
și ne-așezăm cuminiți ca-n panoplie
cu un mesteacăn încrustat în palmă,
ni se-nfășoară varul pe retină
ca un oblon de scândură și lapte,
mașinile-n extaz pe bulevarde
conștiincios anunță ora șapte:

descălecăm cuvinte-ndemânateci
vânzându-le ascunși pentru dresură
și încercăm monezile cu dinții,
metalul ars ne fulgeră pe gură
și-ntârziem înfricoșați și supli
crucificând în noi câte-o femeie
ne-nțelegând cum s-a făcut poemul
să semene atât cu o alee

liber cu zimbrii

mai uită-mi sălbaticii zimbri pe șine
vagoane de marfă să-ți fluiere-n gleznă,
ard șoimii de piatră frumos între file
și curge din verbe o beznă,
lumina flămândă urcă în zimbri,
pe codrul năprasnic copita-i însemn,
văzduhul e liber și-mi sângeră-n nare,
ființa mea toată e tulnic de lemn:

mai uită-mi o noapte zimbrii sălbatici,
în candeli vânarea uleiu-și sfârșește,
eu junghii cu spaimă de piatră pândarii
să fiu în această poveste
și mușc din văzduhul pe care-l respiră
și mușc din lumina zimbrilor mei,
e lung și e bine și-n trupul meu tânăr
mă nasc ca să mor odată cu ei:

mai uită-mi, femeie, zimbrii albaștri
în colbul uscat care îi împle,
am uns vânătorii, roata de plumb
le macină somnul leneș pe tâmple,
buimatică fuga îmi umblă pe tălpi,
lumina seamănă fructele coapte,
sunt liber cu zimbrii dincolo de timp
și starea-i făcută să țină o noapte

liniștea somnului

pe masa din lemn de mesteacăn
femeia de bronz se închină,
prin fluturi despică alcoolul
lumină rotundă, lumină:
mi-e somn ca-ntr-o rană desculță,
prin cântec doar roua pășește,
femeia metalică-mi pare
că-n mine mai povestește:

vânăm încă iezii sălbateci
cu gloanțe subțiri, cu semințe,
o frescă-și prăvale decorul
pe-aceleași uitate ființe,
dincolo de strâmta cruzime
a mesei mele de lemn
femeia-i un clopot ce bate
cu sunetul de untdelemn:

dormiți, statuare neliniști,
în turlile târgului meu
cât noaptea-și descoperă coapsa
sub sfârcuri albastre de seu,
eu încă v-acopăr icoana
cu mușchi încordați și cu arme
și-n liniștea somnului vostru
femeia nemorții-mi mai doarme

doar ca să mă apăr

dintotdeauna am tot fost cireș
acoperit de fructe și de stele,
nu s-a-ntâmplat vreodată să dau greș
atunci când am urmat ursirii mele:

gândeam inflorescențele-ndelung
apoi le slobozeam spre depărtare
visând într-o plutire să ajung
risipelor târzii desferecare,
iar când pe cer drept somn de mântuire
luminile se duc în leneș scapăr
adăpostesc în creanga mea subțire
șiragul cosmic: doar ca să mă apăr

pasărea de fum

de crânguri îmi aduc aminte
și le măsoar cu tălpile aprinse,
cu zborurile care-au fost învinse,
dar și-au depus cenușa în cuvinte,
acolo unde câteva izvoare
cu prospețime-n șiruri mai îmbată
amurgurile calme câte-odată
și tălpile luminilor din soare,

dar în povestea care se-nfiripă
e imposibil să-mi mai aflu locul
sfințit odinioară de norocul
ursirilor ce m-au atins în pripă,
deși mi-i bine unde sunt acum
chiar dacă-aud cum crânguri se furișă
și-adeseori în liniștea piezișă
sunt doar conturul păsării de fum

căderea în ispită

trăind intens am câștigat o viață
căci am dansat cu stelele-n balans
și am zidit cuvinte-n dimineață
și ele potrivite pentru dans:
în cerul meu delimitat de iarbă
nicicând nu a fost loc pentru intruși,
doar cerbii au venit ca să adoarmă
cenuși încărunțite pe la uși,

iar mai departe straiul meu de mire
îmi pregătea un templu ireal
ca închinarea zilelor să-nșire
potecile spre-același ideal
cu care mă născusem într-o iarnă
ursit numai în el să mă întrup
cândva numai ninsorile s-aștearnă
pe urma mea aleanul unui lup

cu ochi flămânzi și cu auz de fiară
prin alte vieți năprasnic hăituită
ce evadează doar în primăvară
ca-ntr-o cădere leneșă-n ispită
și multe alte-am dobândit trăind
și respirându-mi dorul cu toți porii
aidoma străvechiului colind
care vestește-ntotdeauna zorii

ceremoniile vremurilor

hai, suflete, scapărul meu de lumină,
înfășoară-te-n munți ca-ntr-o naștere nouă
și asumă-ți cerul închinându-te zilei
care împarte universul în două
fără să-ți spună, suflet al meu,
unde e partea care te-ncape,
dar nu-ți pese, vei ajunge acolo
atât de departe, atât de aproape:

important este să ții soarele-n mână
într-o lume-nsetată de candeli aprinse,
munții îți vor vindeca tălpile cu rouă
desprinsă din ierburi de vecii necuprinse,
fii fericit, suflet al meu,
trupul te-a dus unde-i locul ales:
nu auzi ceremoniile vremilor sacre,
nu dezghioci în sfârșit înțeleș?

peceți străvechi

clopote din catedrală
strigă munților porunci
într-o lume ireală
văduvită de atunci,
smulsă dintr-un altădată
al pecetilor străvechi,
iar ecourile, iată,
au culcușuri în urechi,

nu și sus, în și mai susul
sensului primordial,
răsăritul și apusul
călăresc același cal
și se duc în tropot iute
dând contururi noi pecetii,
hai, închină-te și nu te
du și tu cu călăreții!

zvâcnetul umbrei

de o vreme drumurile sunt ca o vrajbă,
iar cununile de spini nu mai dor,
încă se mai aruncă cu pietre prin preajmă
și-n umbra-ți subțire de biet călător:
ai văzut zdrențele umbrelor tale
vânturate pe cerul fără prihană,
ai auzit țipetele lor ancestrale
spintecând liniștea lumilor vană?

de o vreme clepsidra-ți vestește doar chipul
și sângele tău prelinge tăcut
pe zvâcnetul umbrei ostenite nisipul
de parcă încheagă un nou început:
ai văzut soarele cum te cheamă să vii
să fii în lumină o firavă scânteie,
ai auzit scapărul care ți-i dat să tot fii,
ai auzit sufletul cât de blând se descheie?

desferecare în cuvinte

nu mai plouă, poate, poate
va veni din nou șamanul
să se reazeme pe coate
și să dea pe cer cu banul
pentru cântec și descântec
și horiri cu leacuri sfinte,
hai, îndură-te, părinte,
și fă spațiu, să ne cânte

drept în sufletul ce cată
doar în ceruri un contur
și din aripi ne arată
adâncimea din azur,
deci, îndură-te, părinte,
iar de cei ce ți se-nchină,
cântecul e o lumină,
deci desferecă-l cuvinte!

verb cu verb în pagini

despicat amurgul mi-a pătruns în carne,
creanga-nsângerată sfâșie înfrântă,
se coboară pleoapa strântă pe lucarne
și lumina scapă primprejur și cântă:
despicat amurgul în adâncuri strânge
firele de iarbă crudă și le arde,
a clipit orașul adormit din sânge,
umbra grea presoară umbre-n bulevarde

și eu beau amurgul ghintuit cu plumb
despuind de sunet asprele talange
care scriu legende calme în porumb
și porumbu-și arde suplele falange,
și eu mor cu umbra vreme după vreme,
verb cu verb în pagini neștiute mor,
mi-au crescut în palme câteva poeme,
cartea mea-și împușcă zimbrii pe cotor

trunchiul de copac

în oraș amante de argint se sparg
presurând prin parcuri tăpile-amândouă,
merele își sună cărnurile-n turn
și-a căzut oblonul, și a prins să plouă:
colbul își despică aripa-n odaie,
samovarul galben scoate vălătuci
parfumați de ierburi îmblânzite parcă
cu melancolia carelor cu nuci:

nu-ți mai fie teamă de argint, femeie,
muzicanți sălbateci scapătă-n oblon
când respiri același cub exact de aer
din același spațiu strâmt și monoton,
când te miști tăcută despicând minciuna
cu ferestre calme și cu ramuri verzi
așteptând să-ți intre târgul în odaie
în nimicnicia lui să te mai pierzi:

undeva ceasornic ostenit descheie
anotimpul jilav, putrede frunzișuri,
strada mare-și uită osia-n ziare,
doamne de pâslă împletesc fetișuri,
să nu-ți fie teamă, draga mea, să-ți fie
trecerea în somnu-ți înveliș buimac,
cât o să am vreme să te-ncerc cu dalta,
să te scriu cu dalta-n trunchiuri de copac

apus de soare

apus de soare stors în galantare
în care iezii mei buimateci dorm
și-n care-aceleași drame răvășite
încarcă spațiul cu un scris inform
doar încercând cu degetu-n gazetă
monezile cu zimții polizați,
zâmbind frumos adesea-n piața mare
acelorași desăvârșiți bărbați:

apus de soare-n târgul de dincoace
cu umbre lungi în parcul obosit
prin care colbul vântură lumina
doar înălțând sfios un asfințit
desprins din ierburi totdeauna arse
de-aceiași cruntă crudă vânătoare
din care-nvață târgul câteodată
cum se-nfrunzește-n noi și cum se moare

melancolii pentru răsăritul soarelui

cu coama-n pară caii trec pe dealuri
dezlănțuiți ca niște zei păgâni,
beau toamna, doamnă, vălătuci de frunze
crestează hieroglife peste mâini
și parcă-mi știu poemele aproape
ca niște stampe-n care vreau să dorm
cu o iubită veșnic ideală
aleasă dintr-un continent inform

să îmi visez dezlănțuit doar caii
înlănțuiți frumos în cioplitură
de un lemnar bătrân cu o țigară
întotdeauna stinsă-n gură,
să îmi visez cu patimă doar caii
sălbăticiți în veacul meu sălbatec
cum beau argint și cum le-ntind să muște
dintr-o tupsie plină cu jeratic,

să mi se facă să mă duc aiurea,
să mi se facă-ncet atât de frig
ca să nu-mi mângâi verbele cu palma,
să le arunc prin târguri și să strig,
să le condamn, căci cartea-i ghilotină
decapitând aceiași condamnați
în spațiul totdeauna condamtabil
în viziunea domnilor jurați

stors de minutar

junghiat văzduhul lunecă-n aramă,
cade iarba arsă, cade în genunchi,
draga mea, aseară am mizat sălbatec
un plămân, ficatul, tâmpla și-un rărunchi
numai tu o oră să-mi rămâi întreagă
ca un basm spus iarna molcom lângă jar
să îți presur părul lung prin încăpere
torturat năprasnic, stors de minutar:

am pierdut aseară felii din ființă,
clătina ruleta spațiul primprejur,
tu-mi treceau prin creier ca o oboseală
și-ncercam fanatic să te mai îndur,
existam aseară tot așa cum ești
explodând aiurea-n calme bulevarde,
draga mea, aseară am mizat sălbatec
și acum absența dureros mă arde

ascuns în trup

biografia mea incendiată
în gări cărămizii pe veci uitate
e-atât de neștiută în cetate
și fără vreo pricină condamnată,
dar nu mă-ntreb și las fără răspuns
aceiași ostenită întrebare:
cum pot să-nvăț atâta cum se moare
în trupu-acesta-n care stau ascuns?

fapt divers

era atât de alb orașu-acela
cu mânjii peste câmpuri tropotind,
un fel de anotimp cu talpă udă
și cu falange scurse în colind
prin pagini de ziare somnoroase
în care și cenușa unui vers
își vindecă aripile cu-ncetul
în gelatina faptului divers:

era atât de alb orașul nostru
cu muzicanți eretici și înalți,
cu turnul vechi în care geme râsul
acelorași cumiști comedianți,
cu cărți târzii, cu doamne ofticoase
ce croșetează verbele absente,
cu ploile cu unghii otrăvite
bătându-și darabana-n continente:

era atât de alb pe bulevarde,
argintul gâlgâia precum o pară,
se aștepta zăpada scandinavă
s-acopere năprasnica povară,
se aștepta o iarnă încleștată
peste grumazul alb al unui veac,
da-n zori în parc cumiști măturătorii
desfac în dinți alcoolul alb. Și tac.

despoții ierbii

ci noaptea-și presoară pelinul pe străzi
și sângele meu e-o serbare regală
și parcă aud prin ierbi suspinând
aproape de tălpi pădurea natală
și parcă visez și parcă-l aproape
de-o blândă și calmă și dulce trezie
și parcă sunt iarbă fierbinte și grea
superb tropotind în imensă câmpie:

ehei, puneți frâul de aud pe ierbi
strunindu-le zdravăn și fără zăbavă!,
aud cum doar despoții ierbii se-nalță
și colbul pe cizme încruntă otravă

de-o vreme a rămas doar steaua mea

că-i poezia numai o osândă
o știu din veci și-ncerc despovărări,
dar stelele în ceruri stau la pândă
și au miros de cântece în nări:
e universul pus pe hăituire,
dar îi arunc ciozvărte și-o să scap,
poemele cu pulsul lor subțire
se zbat discret prin trunchiuri de copac

când ușurat de-ntreaga lor povară
mă pregătesc în taină pentru fugă,
din ceruri lacomi ochii de fiară
pândesc poemul zămislit drept rugă,
dar o s-aprind în jurul meu văpaie
și-o să azvârl cu torțe primprejur,
din somnul tău un vis precum o ploaie
mă apără și mă gândesc să-l fur,

să-l pun oblon, să-mi stăvilească cerul
ca să-mi trăiesc poemul pe-ndelete
cât mă veghează încă efemerul
sommn efemer al nu știu cărei fete,
câci n-am putut să mă cunosc pe mine,
și-atunci de unde să o știu pe ea?,
în cerurile calme și senine
de-o vreme a rămas doar steaua mea

căci evadez din lume ca din beznă

n-am să-mi mai pun cuvintele pe masă
în jocul morții marelui destin,
în mine zace tot mai furioasă
nevoia să-ngenunchi și să mă-nchin,
dar cui anume și de ce să-i cer
când știu că n-are ce să-mi mai ofere,
când roua ispășirii în mister
a deslușit doar cosmică tăcere

de parcă nici un verb nu mai contează
și-l presură nisipul în mușenii,
deasupra lumii încă guvernează
aceleași paradigme și vedenii
în care eu nu pot să mai încap
fiindcă-mi străpunge lanțul până-n sânge
și mă revolt când marele satrap
îmi suflă-n suflet bezne și mi-l stânge,

încât lumina ce-a rămas pe masă
ca să vegheze jocul până-n zori
se face doar o lespede și-apasă
și casele scrâșnesc din căpriori
fără să fie ochi să le audă

sau vreo ureche care să le vadă,
iar prin cămară fructele asudă,
dar nu mai cred de mult în primăvară

și-mi iau toiagul vremii și mă duc
în timp ce-mi plâng atâtea răni pe gleznă
și nu prea știu pe unde s-o apuc
căci evadez din lume ca din beznă

CUPRINS

cântecul celor șapte zile p.	3
eram târziu și mi-am făcut icoană p.	4
să mă frâng peste cer p.	5
nașteri secrete p.	6
deja se-aud copacii p.	7
mitul androgenului p.	8
umbra aripii pe cer p.	10
tu m-ai ales, prin naștere, copile p.	11
ținând un măr mușcat în mâini p.	12
mai dormi, femeie tânără, mai stai! p.	13
de mult prea alb și frig p.	14
mi-era dor să răsfoiesc zăpadă p.	15
eu care mor convins că nu mă vând p.	17
cântec de iarnă p.	18
conturul blestemat p.	19
zăpadă, uitare, cuvânt p.	20
să nu simțim țărâna sub genunchi p.	21
se povestește cum s-a scurs cobzar p.	22
o să-ți deschid un cântec ca pe-o ușă p.	23
se moare ca-n vânărilor de cerbi p.	24
sub urme de mesteacăn și de sănii p.	25
și eu te știu nemărginit de toamnă p.	26
tragica istorie a setei p.	27
la marginea unui cuvânt p.	28
icoana veche p.	29
lumina încetează să mai fie p.	30
descântec p.	31
spațiul p.	32

auzi cum dispar tăietorii? p. 33
ce cântec vei spune, iubito? p. 35
și doar cuvântul aspru p. 36
ceasornice provinciale p. 37
cum s-a făcut poemul p. 38
liber cu zimbrii p. 39
liniștea somnului p. 40
doar ca să mă apăr p. 41
pasărea de fum p. 42
căderea în ispită p. 43
ceremoniile vremurilor p. 44
peceți străvechi p. 45
zvâcnetul umbrei p. 46
desferecare în cuvinte p. 46
verb cu verb în pagini p. 48
trunchiul de copac p. 49
apus de soare p. 50
melancoliei pentru răsăritul soarelui p. 51
stors de minutar p. 52
ascuns în trup p. 53
fapt divers p. 54
despoții ierbii p. 55
de-o vreme a rămas doar steaua mea p. 56
căci evadez din lume ca din beznă p. 57